

ΖΟΕΛ ΛΟΠΙΝΟ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ BEST SELLERS
Η ΑΓΡΙΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΤΛΕΤΙ

Μυστικό άρωμα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η αγάπη δεν τελειώνει.
μόνο αλλάζει μορφή.

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γύρω της επικρατεί απόλυτη σιωπή. Μια σιωπή που την πλακώνει, τη συνθλίβει. Πέφτει σαν γκιλοτίνα και της κόβει την ανάσα. Καμία σχέση με την πουπουλένια σιγαλιά της νύχτας· εκείνη αγκαλιάζει ανακουφιστικά την καρδιά, τη μαλακώνει, τη μελώνει. Ενώ τώρα απλώνεται παντού μια σκληρή σιγή, δίχως ψήγματα από οικείους ήχους. Το μόνο που ακούγεται είναι οι χτύποι της καρδιάς της. Νεκρικό και το σκοτάδι. Αδιαπέραστο, κρουστό, λες και σβήστηκαν όλα τ' άστρα του σύμπαντος.

Έχει την αίσθηση ότι την περιζώνει ένας απειλητικός μητρικός σάκος, από τον οποίο δεν πρόκειται να βγει ποτέ ξανά. Αναδύεται σιγά σιγά από το κενό των σκέψεων προσπαθώντας να αντιληφθεί τι της έχει συμβεί και για ποιο λόγο βρίσκεται πεσμένη μπρούμυτα. Κάνει μια απόπειρα να ανασηκωθεί, να δει πού είναι, κι ένας αφόρητος πόνος, όμοιος με ηλεκτρική εκκένωση, τη διαπερνά ακαριαία και την ακινητοποιεί. Κάτι την πιέζει. Κάτι ασήκωτο. Το στήθος της το νιώθει βαρύ. Σαν να της λείπει οξυγόνο.

«Πού βρίσκομαι; Τι έγινε; Πονάω». Λαχανιάζει παντελώς σαστισμένη.

Μια γεύση γύψου γεμίζει το στόμα της, η γλώσσα της

κολλάει. Πνίγεται από τη σκόνη και φτύνει χώμα. Τα έχει όλο και περισσότερο χαμένα.

Πολύ προσεκτικά, δοκιμάζει ξανά να κινηθεί. Μάταια. Η δεξιά της πλευρά είναι καθηλωμένη, σαν να την κάρφωσαν στο έδαφος. Κάτι κυλάει ανάμεσα στα μάτια της και την ενοχλεί. Το αγγίζει με την άκρη των δαχτύλων του αριστερού της χεριού. Είναι ένα γλοιώδες, πηχτό υγρό. Το φέρνει στο στόμα της. Αναγνωρίζει αμέσως τη μεταλλική γεύση του αίματος. Ο φόβος την κατέκλυσε σαν παλιρροϊκό κύμα. Η καρδιά της αναπηδά απότομα μέσα στο στήρνο της.

Ο πανικός εισβάλλει σαρώνοντας κάθε της μόριο, παραλύει σταδιακά το σώμα και το μυαλό της. Είναι ανίκανη να κάνει οποιαδήποτε σκέψη.

Ξαφνικά η θύμηση της γιαγιάς Ρόζας ξεπροβάλλει από το πουθενά και σπέρνει έναν ακόμα μεγαλύτερο τρόμο μέσα της.

«Να με ξενυχτήσεις τρεις μέρες, παιδί μου. Να μ' ανάψεις το καντήλι και να μου βάλεις κι ένα ποτήρι νερό δίπλα μου. Μετά τσι τρεις μέρες να με θάψετε, γρικάς, Περσεφόνη; Ορκίσου πως δεν θ' αφήσεις να με βάνουν στο χώμα μόλις ξεψυχήσω. Μην τυχόν δεν έχω ποθάνει στ' αλήθεια» ικέτευε η γιαγιά, με την αγωνία να καθρεφτίζεται στις κόρες των ματιών της. «Κατέχεις πόσοι συγχωριανοί βρέθηκαν αναποδογυρισμένοι στον τάφο τους;» έλεγε ανατριχιάζοντας και κάνοντας βιαστικά τον σταυρό της.

«Γιάντα, γιαγιάκα;» ρωτούσε η μικρή Πέρσα.

Παρότι ήξερε απέξω την απάντηση, έκανε την ερώτηση μόνο και μόνο για να νιώσει η γιαγιά πως εκείνη έδινε

βάρος στα λόγια της. Την αγαπούσε τόσο που ήθελε με κάθε ευκαιρία να της δίνει χαρά και να της ανταποδίδει την αστείρευτη αγάπη με την οποία η γιαγιά της την περιέβαλλε από μωρό.

«Σημαίνει πως τους είχαν θάψει ζωντανούς και ξύπνησαν σκεπασμένοι από μια ταφόπετρα. Πόθαναν δηλαδή του λόγου τους αγάλι αγάλι, μόνοι. Μα το χειρότερο είναι πως η ψυχή τους έμεινε φυλακισμένη στα έγκατα της γης και δεν μπόρεσε να επιστρέψει στην Πηγή. Μεγάλη κατάρα ετούτηνε! Μεγαλύτερη δεν κατέχω. Δεν τον φοβούμαι τον θάνατο του λόγου μου, ένα απλό πέρασμα είναι, μα να θαφτώ ζωντανή! Θέλω η ψυχούλα μου να πετάξει ελεύθερα σαν βγει από το κουφάρι μου, να ανταμώσει τον Θεό δίχως εμπόδιο. Ορκίσου πως δεν θ' αφήσεις να μου γενεί αυτό. Δεν εμπιστεύομαι τα κοπέλια μου...»

«Μη φοβάσαι, γιαγιάκα μου, θα κάτσω εκεί και θα σου τραγουδάω τρεις μέρες και τρεις νύχτες» της έταζε κάθε φορά.

Και πράγματι, έτσι έπραξε όταν η καρδούλα της γιαγιάς ξέχασε μια μέρα να χτυπήσει.

Ένα ρίγος διαπερνά τη σάρκα της Πέρσας κάνοντάς τη να τρέμει όλο και πιο έντονα· η φρίκη αρδεύει σταδιακά κάθε της αρτηρία. Ένας σκληρός κόμπος σφίγγει τον λαιμό της. Ασφυκτιά.

«Γιαγιά μου, εγώ δεν είχα κανένα να με ξενυχτήσει και μ' έθαψαν ζωντανή!» ολολύζει σαν παιδούλα. Ακολουθεί ένα μακρόσυρτο ουρλιαχτό που της γδέρνει τον λαιμό: «Όχι! Δεν θέλω να πεθάνω έτσι!».

Τότε την κυριεύει μια απίστευτη φρενίτιδα και επιστρα-

τεύει όλη της τη θέληση για να μπορέσει να διαπιστώσει αν στ' αλήθεια την έχουν κλείσει σε φέρετρο.

Ένας φοβερός πόνος τη σταματά στη στιγμή, την ηλεκτρίζει μέχρι τα νύχια των ποδιών. Έρχεται από τη δεξιά της πλευρά. Το χέρι της και το δεξί της πόδι τα νιώθει μαγκωμένα. Μόνο η αριστερή της πλευρά παραμένει ελεύθερη. Παρά τη σφοδρή και διαπεραστική οδύνη, δεν το βάζει κάτω, πρέπει να μάθει. ΤΩΡΑ! Πριν τρελαθεί!

Με το ένα της χέρι ψηλαφίζει στα τυφλά τον χώρο και τα αντικείμενα που την περιβάλλουν. Όχι, δεν υπάρχει κάσα γύρω της. Αριστερά της υπάρχει ένα κενό, που φαίνεται αρκετά μεγάλο. Κάτι άλλο συμβαίνει. Πέφτει ξανά μπρούμυτα, ανακουφισμένη. Το αίμα της έχει κόψει σαν το γάλα, νιώθει άδειες τις φλέβες της. Το κορμί της χαλαρώνει σαν να είναι από λάστιχο. Αναφιλητά τραντάζουν τους ώμους της. Υπάρχει ελπίδα λοιπόν...

Ανασηκώνει αργά αργά το κεφάλι κι ο πόνος διασχίζει πάλι σαν αστραπή τον εγκέφαλό της. Ακούει να πέφτουν πράγματα. Θρύψαλα μάλλον. Σε κλάσματα δευτερολέπτου επεξεργάζεται τις πληροφορίες που έχει ήδη συλλέξει. Και μαρμαρώνει. Τώρα αναθυμάται το αγριεμένο μουγκρητό της γης. Μια βοή μακρινή, βαθιά, από την άβυσσο θαρρείς. Και τη δική της κραυγή ζώου θυμάται. Μια κτηνώδη, ενστικτώδη αρχέγονη έκφραση απόλυτου τρόμου, τη στιγμή που η γη ανασήκωσε τη ράχη της σαν θυμωμένος αίλουρος κι όλα άρχισαν να γκρεμίζονται γύρω της. Ξάφνου ένιωσε να φεύγει το έδαφος, λες και κάποιος τράβηξε απότομα το χαλί κάτω απ' τα πόδια της, και όλα να γκρεμίζονται μ' έναν εκκωφαντικό θόρυβο και να την παρασέρ-

νουν. Κι έπειτα σκοτάδι· έσβησαν τα πάντα. Οι αισθήσεις της, η συνείδηση. Ο εγκέφαλος δεν άντεξε τόσο τρόμο και πόνο συνάμα. Προτίμησε να αποσυνδεθεί από τους αισθητήρες του.

Καθώς συνειδητοποιεί πως τόνοι μπετόν και σοβάδων τη σκεπάζουν, η φρίκη διατρέχει για δεύτερη φορά τη ραχοκοκαλιά της και μουδιάζει ξανά κάθε μόριο της σάρκας της. Μια βραχνή κραυγή πετάγεται σαν ρουκέτα από τα στήθη της.

«Βοήθεια! Βοήθεια!» ουρλιάζει. «Θέλω να ζήσω! Να ζήσω!»

Και ξάφνου η ζωή γίνεται το πολυτιμότερο αγαθό.

Ευτυχώς το τραπέζι, κάτω από το οποίο πρόλαβε να χωθεί μόλις αντιλήφθηκε τον σεισμό, δημιούργησε μια προστατευτική γέφυρα από πάνω της. Το καλό, παλιό τραπέζι της γιαγιάς την έσωσε. Η γιαγιά Ρόζα πάντα τη φρόντιζε και φαίνεται πως εκείνη έβαλε το χεράκι της από μακριά... Μόνο η δεξιά της πλευρά προεξείχε κι εκεί μια μέγγενη την αιχμαλωτίζει. Δοκιμάζει να κουνήσει τα δάχτυλα του ζερβού χεριού, όπως έλεγε η γιαγιά. Ριπές ηλεκτρισμού την περονιάζουν μέχρι τον αγκώνα.

Πρέπει να το έχω σπάσει άσχημα, σκέφτεται.

Ωστόσο επιμένει να το απεγκλωβίσει. Αρχίζει να την τρελαίνει η σκέψη ότι είναι πλακωμένη από άλλους δύο ορόφους.

Πόσες μέρες θα κάνουν τα σωστικά συνεργεία για να τη βγάλουν έξω;

«Θέλω το χέρι μου, ακούς, παλιόπραμα!» μουγκρίζει προσπαθώντας να τραβήξει το μπράτσο της.

Ο πόνος χοροπηδά στα οστά της. Σφίγγει τα δόντια κι επιμένει.

Αν καταφέρω να απελευθερώσω το χέρι μου, θα ζήσω!
βάζει αυθόρμητα ένα στοίχημα.

Πάντα, όταν οι δυσκολίες στήνουν εμπόδια στον δρόμο της, σφυγμομετρά το μέλλον βάζοντας με τον εαυτό της ένα στοίχημα. Ξέρει ότι πρόκειται για παιδιάστικη αντίδραση, όμως, αντί να παραλύσει, της δίνει μια ώθηση. Ίσως επειδή εστιάζει αλλού την προσοχή της εκείνη τη στιγμή. Βάζει τα δυνατά της για να ολοκληρώσει κάτι εύκολο, ώστε η επιτυχία της να τη γεμίσει αυτοπεποίθηση για τα δύσκολα. Πάλι ένα τρικ που της έμαθε η γιαγιά Ρόζα προκειμένου να μην παραδίδει ποτέ τα όπλα. Σ' αυτή την τρομακτική στιγμή αναπολεί τα λόγια της, που έρχονται σαν βάλαμο να της προσφέρουν δύναμη και ψυχραιμία.

«Το κακό το παλεύεις με κάθε τρόπο, το δαμάζεις με τη θέλησή σου, το κάνεις του χειριού σου» έλεγε η γιαγιά Ρόζα. «Δεν του αφήνεις ποτέ περιθώριο να σε νικήσει!»

Η Πέρσα αισθάνεται τώρα ένα κύμα θέλησης να την ανασηκώνει στη ράχη της ελπίδας. Παλεύει με όλες της τις δυνάμεις· επειδή θέλει να ζήσει. Να ζήσει! Δάκρυα κυλούν στα μάγουλά της. Είναι καυτά σαν τον αφόρητο πόνο που τη βιτσίξει. Εντούτοις δεν σταματάει, αλλιώς δεν θα ζήσει. Έτσι ορίζει το στοίχημα.

Αίφνης η φρίκη χυμάει πάνω της και τη γραπώνει από τον λαιμό. Ένα νέο μουγκρητό ανεβαίνει από τα σπλάχνα της γης. Όλα γύρω της τρίζουν. Ακούγονται καινούργιες ολισθήσεις, σαν να σπάνε κόκαλα.

«Γιαγιά!» ουρλιάζει η Πέρσα. «Γιαγιά μου! Προστάτεψέ

με! Δεν θέλω να πεθάνω έτσι» ικετεύει ξεσπώντας σε κλάματα. «Γιαγιάκα μου!» ξεφωνίζει. «Σώσε με! Σε ικετεύω...»

Πρέπει να έχασε ξανά τις αισθήσεις της. Το πιο πιθανό είναι να αποσυνέδεσε και πάλι τους πόλους της συνείδησης για να μην αποτρελαθεί. Όταν επανέρχονται οι σκέψεις κι οι συνειρμοί, ο τρόμος βρίσκεται ακόμη εκεί. Καρφωμένος στο στέρνο της σαν σκουριασμένος πάσσαλος. Πυρόλιθος χώθηκε στον λαιμό της και τον πετσοκόβει. Αισθάνεται το βρακί της βρεγμένο. Δεν είναι δυνατόν, κατουρήθηκε πάνω της! Σαν τρομαγμένο κοριτσάκι. Ντρέπεται. Τι θα πουν τα σωστικά συνεργεία όταν τη βρουν; Πώς θα το κρίνουν;

Μωρέ, ας με ξεθάψουν και δεν με νοιάζει, ας είναι κατουρημένα τα βρακιά μου. Το μόνο που έχει σημασία είναι να βγω ζωντανή απ' αυτή την κόλαση, συλλογίζεται.

Ψαχουλεύει στα τυφλά με το ελεύθερο χέρι της, για να διαπιστώσει αν έχει τραυματιστεί και αλλού. Ο πόνος τώρα είναι πολύ ισχυρός και έχει διασκορπιστεί σε όλο της το κορμί, ώστε νιώθει πλέον ανίκανη να προσδιορίσει από πού προέρχεται. Βραχυκύκλωσαν οι αισθητήρες της. Τεντώνει την προσοχή της σαν χορδή τόξου, για ν' ακούσει τα μηνύματα που στέλνει κάθε μέλος του σώματός της προκειμένου να χαρτογραφήσει τις ζημιές που έχει υποστεί. Το δεξί της πόδι πονά μάλλον περισσότερο. Μεγάλο βάρος το πλακώνει. Ίσως μεγαλύτερο από πριν. Όσο για το επίμαχο χέρι, δειλιάζει να δοκιμάσει να το κουνήσει ξανά. Αν δεν μπορέσει, θα πεθάνει. Τι το ήθελε το ηλίθιο στοίχημα;

Το τραβάει δαγκώνοντας τα χείλη της, που ματώνουν από τη βιαιότητα της προσπάθειας. Ο καρπός της κρέμεται

ανήμπορος, σαν πληγωμένο κουτάβι. Καθώς τον τραβάει, οι σουβλιές στήνουν περίεργο χορό μες στα οστά της. Κρύος ιδρώτας, όπου η οδύνη κι η αγωνία αναμειγνύονται, λούζει το μέτωπό της. Ωστόσο το χέρι της έρχεται σιγά σιγά.

«Έλα, λίγο ακόμα» ενθαρρύνει τον εαυτό της. «Αλλήλουια, τα κατάφερα! Θα ζήσω!» κραυγάζει. «Κέρδισα το στοίχημα, άρα θα ζήσω!»

Πιπιλάει τα δάκρυστά της, σταλαγματιές θάλασσας. Να μην πάνε χαμένα. Το σώμα αποτελείται από νερό κατά το εβδομήντα με ογδόντα τοις εκατό, συλλογίζεται. Άρα πρώτο της μέλημα είναι να μην κλάψει. Μωρέ, αν ήξερε τι την περίμενε, θα είχε πει δυο μεγάλα ποτήρια νερό το μεσημέρι. Τρεις μέρες θα κρατιόταν με αυτό. Δυστυχώς, όμως, δεν αντιλαμβάνεται ποτέ τη δίψα της, ως εκ τούτου σπάνια θυμάται να βάλει υγρό στο στόμα της. Λες κι είναι φτιαγμένη για να ζήσει στην έρημο. Όλοι οι γιατροί της κάνουν σταθερά κήρυγμα γι' αυτό το ζήτημα.

«Είναι πολύ κακό για την υγεία σας» αποφαινόνται με την αυθεντία της γνώσης.

Εκείνη αντιτείνει πως το σώμα γνωρίζει καλά τι χρειάζεται και το ζητά επιτακτικά στην ώρα του. Αρκεί να το ακούσεις εσύ ο ίδιος που κατοικείς μέσα του.

Το καλό είναι ότι έχει αποκτήσει ιδιαίτερες αντοχές στον τομέα της δίψας και της αφυδάτωσης.

«Αλήθεια, πότε ήπια υγρό τελευταία φορά;» αναρωτιέται για να μετρήσει τις δυνάμεις της.

Αναμφίβολα ήπια τον πρωινό της καφέ στο σπίτι, χωρίς τον οποίο δεν ξεκινά ποτέ τη μέρα της. Κι έναν δεύτερο στη δουλειά, στο μεγάλο διάλειμμα. Α, και μια μεγάλη

κούπα γαλλικό μετά το φαγητό, γιατί ένιωθε κουρασμένη κι είχε πολλά τετράδια να διορθώσει...

Αμέσως η ευωδιά του καφέ με άρωμα βανίλιας τυλίγει τη μνήμη της για κλάσματα δευτερολέπτου.

Οι μυρωδιές παίζουν πρωταρχικό ρόλο στη ζωή της. Κάποιες της προσφέρουν παρηγοριά, ιδίως όταν την ταιπωρεί η κατάθλιψη. Τέτοιες είναι ο дуόσμος, ο βασιλικός, ο καφές, όλες συνυφασμένες με τα παιδικά της χρόνια και το σπίτι της γιαγιάς Ρόζας. Άλλες, όπως το ρόδο, το γιασεμί και η ίριδα, για κάποιον απροσδιόριστο λόγο, ξεσηκώνουν αναπάντεχα μια ευφορία στην ψυχή της. Κάποιες πάλι την ταξιδεύουν στην καρδιά της Ανατολής, σε μια μυστική αγκαλιά την οποία ακόμη δεν γνώρισε, παρότι την αναμένει χρόνια τώρα.

Από μικρή το συνήθιζε να κάνει πάντα μια στάση για να γεμίσει τα πνευμόνια της στην πηγή των λουλουδιών, προσπαθώντας να φυλακίσει το μύρο τους στο μυαλό της. Εντούτοις, αυτό είναι τόσο αιθέριο, τόσο φευγαλέο, που δραπετεύει στη στιγμή! Τι μυστικό να κρύβουν άραγε; Ποιες ενδόμυχες δυνάμεις περιέχουν για να φέρνουν τέτοια ευφορία στην καρδιά;

Το όνειρό της το κρυφό, το ανεκπλήρωτο, το μεγάλο μυστικό της; Να γίνει μια μέρα αρωματοποιός. Να παρασκευάσει τις δικές της δημιουργίες. Έχει ήδη φανταστεί το προσωπικό της άρωμα. Θα παντρέψει μια νότα από εσπεριδοειδή με μανόλια και για το βάθος λουίζα. Κάποτε αγόρασε βιβλία για ερασιτέχνες που ονειρεύονται να γίνουν αρωματοποιοί· τα καταβρόχθισε κι η ψυχή της αγαλλίασε. Το μεγάλο άλμα ωστόσο δεν το τόλμησε ποτέ. Σε ποιον

να εμπιστευτεί τέτοιο άπιαστο όνειρο; Οι δικοί της θα την είχαν περάσει για τρελή, οι φίλοι για φαντασμένη. Με τι φόντα να επιχειρήσει κάτι τέτοιο μια απλή δασκαλίτσα με καταγωγή από ένα χωριό της Κρήτης;

«Αν βγω ποτέ αποδώ» λέει στον εαυτό της «δεν θα λογαριάσω τη γνώμη κανενός. Πρώτο μου μέλημα θα είναι να γραφτώ σ' εκείνο το σεμινάριο στη νότια Γαλλία που λιμπίζομαι τόσα χρόνια και να γίνω επιτέλους αρωματοποιός. Τελεία και παύλα! Τι έχω κάνει ως τώρα για μένα; Προσωπικά για μένα; Τίποτα, ποτέ. Μόνο τους άλλους προσπαθούσα πάντα να ικανοποιήσω. Και τι πέτυχα τελικά; Μούχλιασα κι έσβησα σιγά σιγά υποταγμένη στις ανάγκες των άλλων. Κυρίως στα “θέλω” του Στάθη. Μη στενοχωρηθεί ο Στάθης, μη θυμώσει ο Στάθης, μη με ξεφτιλίσει ο Στάθης...

»Βιάστηκα να του πω το ναι, η χαζή. Ούτε καν τη σχολή δεν είχα τελειώσει όταν τον παντρεύτηκα. Στα είκοσί σου, τι να ξέρεις από έρωτα και συμβίωση; Νομίζεις πως η ζωή είναι ένα χρυσό παραμύθι όπου η αγάπη νικά τα πάντα: τις διαφορές, τη ρουτίνα, τα προβλήματα. Πιστεύεις πως ο άλλος θα αλλάξει για σένα, από αγάπη, όπως το προσπαθείς εσύ τόσο σκληρά ώστε να διευκολύνεις την ομαλότητα της σχέσης. Και μια μέρα διαπιστώνεις πως ο μόνος που υποχωρεί είσαι εσύ. Η γυναίκα. Γιατί δεν αντέχεις τους καβγάδες κι επειδή έτσι απαιτεί η παράδοση.

»Νόμιζα πως ήμασταν ολόιδιοι με τον Στάθη κι ότι είχαμε παρόμοια όνειρα. Πέρασαν δυο χρόνια μέχρις ότου ανοίξουν τα μάτια μου και διαπιστώσω το λάθος μου. Δεν μοιάζαμε καθόλου. Μα καθόλου! Τίποτα κοινό δεν είχαμε

στην ουσία εμείς οι δυο. Αλλά ήταν αργά πια... Ο Στάθης πήρε αμέσως τον ρόλο του παντρεμένου στα σοβαρά και ρίχτηκε στη δουλειά. Από αριστερός χίπης που ήταν ως φοιτητής, έβαλε γρήγορα στόχο να αναρριχηθεί στην αστική κοινωνία· ό,τι μισούσα περισσότερο! Η σπιρτάδα των ματιών του μεταμορφώθηκε σε αριθμομηχανή που υπολόγιζε τους ανθρώπους σε ευρώ ή σε δολάρια.

»Κακός δεν είναι, απλώς δεν κολλάμε εμείς οι δυο. Απαξιώνει πάντα τις δικές μου ανάγκες με μια γκριμάτσα, επειδή δεν συμβάλλουν στην κοινωνική του ανέλιξη, άρα δεν τον ενδιαφέρουν».

Έπρεπε να τον είχε χωρίσει προ πολλού τον Στάθη, αλλά έκανε υπομονή. Από αδυναμία; Από φόβο μη στενοχωρήσει τους δικούς της; Δεν είχε πολλή σημασία ο λόγος. Ένα πάντως ήταν βέβαιο: η ζωή της δεν της άρεσε. Τη διέσχιζε ακροπατώντας, χωρίς να αφήνει το αποτύπωμά της. Δεν χόρταινε τα χρόνια όσο το ανέμενε κάποτε, όταν ονειρευόταν το μέλλον. Συνεπώς, από μέλλον σε μέλλον προχωρούσε η δαντέλα του χρόνου· με αζούρ πολλά, πάμπολλα.

Είχε γλιστρήσει σταδιακά σε μια γκριζα κατάθλιψη, που προσπαθούσε να την ξορκίσει διαβάζοντας μυθιστορήματα, ώστε να βιώσει μέσα από τις ζωές των ηρώων τους το πάθος και τον έρωτα που στερούνταν η ίδια. Ακριβώς όπως είχαν κάνει η μητέρα της, η μεγάλη της αδερφή κι οι περισσότεροι από τους ανθρώπους που ζούσαν γύρω της, είχε κι αυτή συμβιβαστεί με την ιδέα ότι η ευτυχία ήταν μια παιδιαστική ουτοπία. Άλλωστε, η ζωή των περισσότερων συναδέλφων της δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας ατέρμονος συμβιβασμός.

Μυστικό άρωμα

**ΠΟΣΕΣ ΖΩΕΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ;**

Ένας τρομακτικός σεισμός αλλιάζει για πάντα τη ζωή της Πέρας. Παγιδευμένη κάτω από τα συντρίμια του σπιτιού της, βρίσκεται στο όριο ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο. Εκεί, όμως, αρχίζει κάτι που κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει. Επιθανάτια εμπειρία ή ταξίδι σε προηγούμενες ζωές;

Καθώς προσπαθεί να αποκρυπτογραφήσει το μυστήριο, ένα αόρατο νήμα την οδηγεί από τα αρώματα της αρχαίας Αιγύπτου στη μινωική Κρήτη, από τη μεσαιωνική νότια Γαλλία στην εξωτική Ανατολή. Σε κάθε εποχή την περιμένουν έρωτες που αψήφησαν τον χρόνο, προδοσίες και μυστικά.

Υπάρχει πεπρωμένο; Μπορεί η αγάπη να επιβιώσει μέσα στους αιώνες; Και ποιο είναι το μυστικό άρωμα που συνδέει τα πάντα;

*Ένα μυθιστόρημα γεμάτο μυστήριο, ιστορία, έρωτα
και μεταφυσική αγωνία, που ταξιδεύει τον αναγνώστη
σε πολιτισμούς, εποχές και αλήθειες πέρα
από τα όρια του χρόνου.*

www.minoas.gr

9 786180 261691
ISBN 978-618-02-6169-1

ΚΩΔ. 35441